

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIFNA AF

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

FÖRSTA BANDET

ÖLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AF

SVEN SÖDERBERG OCH ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1900—1906

[111410]

14. Södra Myckleby kyrkogård.

Pl. IX. Fig. 14. Nyfunnen.

Det lilla fragment af en runsten, som utgör originalet till fig. 14, pl. IX, hittades enligt uppgift af skolläraren i S. Myckleby hösten 1887 på S. Myckleby kyrkogård, öster om kyrkan.

Fragmentet är en flisa af ljusgrå kalksten. Höjden längs den bevarade ytterkanten (venstra kanten på teckningen) är 31 cm, fragmentets bredd är 30 cm, dess tjocklek endast 4 cm. Inskriftsidan är ganska jemn samt tillika öfverallt glatt, så att man kan antaga, att stenen tidigare legat som golfsten, utsatt för tramp. Alla inristade streck hafva härigenom blifvit utvidgade och ojemna i kanterna.

Runorna, som äro inhuggna mellan två med kanten parallela linier, äro helt korta, endast 4—5 cm höga. Följande läses på fragmentet:

[R] : $\text{H}|\text{H}$: $\text{H}|\text{H}$ []. r : **sin** : **ste**[i].

Första runan har otvifvelaktigt varit R, men deraf är ej lemnadt mera än nedre delen af kännestrecket. Härefter följa två punkter som skiljetecken, och ett dylikt skiljetecken fins också efter ordet **sin**. Den 7:de runan är stungen på det sätt, att midt på stafven ett litet hål är borrhadt, hvilket icke upptager hela stafvens bredd. Af en 8:de runa fins endast ett litet fragment qvar nedtill i raden; resten har gått förlorad genom afflagning. Denna runa har icke haft något kännestreck till venster och har utan tvifvel varit ett i. — Den sats i inskriften, till hvilken den bevarade delen har hört, har förmodligen haft denna form:

[N. N. ræisti stæin þenna æftis faðu]r sinn Stæi[nar].¹

